

Joan Colomer i Soler, "Joan de la Sala", Vilobí d'Onyar

1. I u - na can-çó — vu(i) can - tar, no hi ha molt que — n'és dic - ta - da, d'u - na
2. D'u - na mi-nyo - na que hi ha qu(e) a-llí Vic se — n'ha cri - a - da. I en ve el
4 3. I en ve el di - a — de Sant Marc, a la pla-ça en — fan ba - lla-des. La Ven-

mi - nyo - na que hi ha qu(e) a-llí Vic se — n'ha cri - a - da. —
di - a — de Sant Marc, a la pla-ça en — fan ba - lla - des. —
tu - ra ha — tret un ball da - vant de la — fa - dri - na - lla.

I amb el *brillo* que ella hi té i el(s) fadrins enamorava.
I a l'endemà (...) la'n demana en els seus pares.
-I a veure si ens vol(d)rieu donar la Ventureta estimada.
-La Ventura és per casar, no sé si (e)s vol casar encara.
La Ventura ho ha sentit, i a plorar se n'és posada.
-De què plores, Ventureta? De què plores, Venturada?
-Bona part tinc de rauó, que el(s) meus pares m'han llençada.
-No te n'hem llençada, no, penso que t'haurem casada
amb (a) l'hereu Vila de Rius, que és el més ric de la plana.
-Què en farem que en sig(a) ric si el meu cor no li agrada?
Per què no em deixeu casar i amb aquell qui a mi m'agrada?
Que és l'hereu Vilador, el que en a mi m'agrada.
I a l'endemà (...) una carta li n'ha tirada:
-Te'n faig saber, Vilador, que els meus pares m'han casada,
si tu hi vo(l)s saber quelcom, m'entretindré una setmana.
I a l'endemà al matí a la porta (i)a tustava.
-Ventureta, baixa a obrir si és que vols venir amb nosaltres.
(I)a la'n gafen per un braç i a cavall la n'han muntada,
a cavall d'un cavall blanc cap a la terra volava.

I adéu, adéu Vilador! Tu t'has emportat la palma.
I adéu Ventureta, adéu! Series malaguanyada.